

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.238/2025/5.
A felperes:	Felperes neve (Felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás) (Felperes képviselőjének címe)
Az alperes:	Alperes (Alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Lajos Károly kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.410/2025/6. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illtéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2019. november 1. napjától 2022. augusztus 31. napjáig terjedő perbeli időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a Szolgálati hely állományában teljesített szolgálatot körzeti megbízotti beosztásban, működési körzete városi település volt.

[2] A perbeli időszakban a beosztásához nem tartozóan rendszeresen ellátott a körzeti megbízotti munkakörén kívül járőri, járőrszolgálati és egyéb (átkísérések, kísézői beosztás feladatai, TIK ügyeleti küldések, rendezvénybiztosítás) feladatokat, melyekért külön ellentételezésben nem részesült.

[1] Ezért szolgálati panaszt nyújtott be, melyben a perbeli időszakra a többletfeladatok ellátásáért, az illetményalap 75%-ának megfelelő megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetését kérte. Az alperes vezetője a 4-1638-4/2020. számú határozatával a panaszt elutasította.

A felperes keresete, az alperes védirata

[2] A felperes a keresetében az alperest a perbeli időszakra 985.592 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét az

illetményalap 75%-ban határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a-c) pontjait és (5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes a védiratában kérte a kereset elutasítását, vitatva azt jogalapjában ésösszepszerúségében.

A mintaper

[4] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelynek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (6.K.700.002/2023.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 6.K.700.002/2023/13. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintően indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra jogosult.

[5] A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét azösszepszerúségére vonatkozó rendelkezés tekintetében hatályon kívül helyezte, és ebben a körben az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A jogalapra vonatkozóan megállapította, hogy a felperes a huzamosabb időn át, nem eseti jelleggel, rendszeresen a működési körzetén kívül ellátott, a szolgálati beosztásába nem tartozó járőri és egyéb feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra jogosult.

[6] Azösszepszerúség körében megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a 6.K.700.132/2024/7. számú ítéletével döntött, az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a 7.Kf.700.340/2024/5. számú ítéletével helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek megbízási díj jogcímen 985.592 forint tőkét és annak késedelmi kamatát. Ítéletének indoklásában a Hszt. 71. § (1) bekezdés a-c) pontjára, (5) bekezdésére, 163. § (5) bekezdésére, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 21., 22. és 26. pontjára utalással kifejtette, hogy a jogalap tekintetében a jelen pert a mintaper eredménye szerint bírálta el. A perben nem volt vitatott, hogy a felperes a perrel érintett időszakban a tényállási részben rögzített többletfeladatokat ellátta, nem eseti jelleggel. A belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletére is figyelemmel, amennyiben a munkaköri leírásban rögzített további feladatok ellátása nem minősül más munkakörbe tartozónak, ez kiüresítené a Hszt. illetmény megállapítására és a 30/2015. BM rendelet szolgálati beosztásokra vonatkozó szabályait. A kúriai joggyakorlatra figyelemmel kiemelte, hogy a munkáltató a feladatokat a munkaköri leírásban egyoldalú utasítással rögzítheti, azonban ez nem lehet önkényes, a munkakör keretein belül határozhatja meg a ténylegesen ellátandó feladatokat, kiterjesztő értelmezésre nincs lehetőség. A KMB szabályzat kógens módon határozza meg az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, a két munkakör részbeni egyezősége nem eredményezheti a többletfeladatok ellentételezés nélküli ellátását. A felperes több éven keresztül, minden hónapban látott el többletfeladatokat a körzeti megbízotti területén kívül, mely nem tekinthető a KMB szabályzat 21. pontja szerinti kivételes munkavégzésnek. A különleges jogrend sem ad lehetőséget a munkáltatónak arra, hogy a kinevezés szerinti beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátására díjazás nélkül kerüljön sor. A veszélyhelyzet miatti személyi átcsoportosítások a felperes eredeti szolgálati beosztása

mellett ellátott többlettevékenység ellentételezése alóli mentesítésre nem alkalmasak, a különleges jogrend sem indok arra, hogy a körzeti megbízottat a feladataival össze nem függő többletmunkára vegyék igénybe. Nem tartotta alaposnak az alperes hivatkozását a vezető eseti írásos engedélyére, miután az nem állt rendelkezésre, továbbá nem eredményezhetné a díjazás nélküli többletfeladat-ellátást. Ugyancsak nem adhat alapot az ellentételezés nélküli feladatellátásra a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) szerinti általános intézkedési kötelezettségre való hivatkozás. A KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napjától hatályos módosítását a jogforrási hierarchia szabályaira is figyelemmel nem tartotta alkalmasnak a megbízási díj jogalapja körében kifejtett alperesi álláspont alátámasztására. Mindezekre tekintettel a perbeli időszakban a felperes a megbízási díjra a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján jogosult.

[8] Az összecszerűség tekintetében a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére és a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a felperes havonta visszatérően rendszeresen látott el többletfeladatot a perbeli időszakban, mely hátrányosan hatott az alapfeladatai ellátására, a többletfeladatokat több beosztáshoz tartozó feladatként is ellátta. Az 50-200 %-os keretben megállapítható, a középértéket el nem érő, a törvényi minimum közelében lévő 75 %-os mérték nem tekinthető eltúlzottnak az összecszerűség tekintetében.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[9] Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását. Fellebbezésének indokolásában – az elsőfokú eljárásban tett valamennyi előadásának fenntartása mellett – kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának téves értelmezésével kötelezte megbízási díj fizetésére, mert a felperesnek nem keletkezett többletfeladata, a feladatellátást a tervezett szolgálatai során végezte. Sérült a Hszt. 71. § (5) bekezdése, mert a többletfeladat-ellátásra nem a szolgálati beosztás ellátása mellett került sor.

[10] Az összecszerűség tekintetében az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a Hszt. 71. § (5) bekezdését, a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdését, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdését. A megbízási díjat a feladat mértékével aránytalanul állapította meg, és nem értékelte, hogy a körzeti megbízotti beosztásnál alacsonyabb besorolású és fizetési fokozatú beosztáshoz tartozó feladatellátásra az alapfeladat ellátása helyett került sor.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. Utalt arra, hogy több más ügyben a felperesi álláspontot alátámasztó jogerős döntések születtek, a felperes nem adott elő olyan körülményt, amit az elsőfokú bíróság ne vizsgált volna, a megállapított tényállást nem vitatta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértése körében nem adott elő érdemi indokolást. Nem az a feladatellátás alapja, hogy az adott feladat a munkáltató tervezetében megjelent-e, és megjegyezte, hogy a TIK küldésekre nem tervezetten kerül sor. Az elsőfokú bíróság helytálló összegben állapította meg a megbízási díjat, figyelemmel arra, hogy a többletfeladatok ténylegesen komoly többletterhet jelentettek a felperes számára, több különböző típusú feladatot látott el, melyek időben is jelentős terjedelműek voltak, és az átkísérési feladatok kifejezetten tiltottak voltak számára.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdés alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogalap tekintetében helytálló jogértelmezéssel kötelezte az alperest a megbízási díj megfizetésére, melynek összegét az irányadó anyagi jogszabályhelynek megfelelően állapította meg.

[14] A másodfokú bíróság elöljáróban rögzíti, hogy a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely pontos megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan (pontosan) megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit [a Kúria Kf.VII.39.673/2020/7. számú, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) K-KJ-2020-541 egyedi azonosítóval közzétett döntése]. A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.III.39.003/2023/3. számú, a BHGY-ben K-KJ-2023-194 egyedi azonosítóval közzétett döntése). A fellebbezés a rendes jogorvoslati eljárás kezdő irata, a fellebbezési eljárás kereteit ebben határozza meg a fellebbező fél. A Kúria által megerősített joggyakorlat szerint annak tartalmát korábbi iratokra, peres beadványokra utalással nem lehet megadni (Kúria Kfv.II.37.151/2020/7. – BHGY K-KJ-2020-335; Kfv.I.35.048/2021/9. – BHGY K-KJ-2021-51, Kf.IV.39.177/2022/14. szám - K-KJ-2022-687.).

[15] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság nem vehette figyelembe az elsőfokú ítélet felülbírálata során az alperes elsőfokú eljárásban tett előadásait.

[16] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a megbízási díj jogalapjában és összecszerűségében is vitatta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát. A másodfokú bíróság a felülbírálat során arra a jogi álláspontra jutott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megfelel az irányadó jogszabályoknak, döntésével és annak indokaival egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[17] A jogalap vitatása körében az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság eljárását a 6.K.700.002/2023. számú mintaper eredménye szerint folytatta le, mivel az előtte fekvő ügy e mintapertől az 6.K.700.429/2023/4. számú eljárást felfüggesztő végzés fellebbezés hiányában történő jogerőre emelkedésére tekintettel, a felek által sem vitatottan sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött. A perben elbírálandó jogkérdés tárgyában a Fővárosi Ítéltábla a mintaperben a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletében kimondta, hogy amennyiben a hivatásos állomány tagja a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatokat

saját beosztása alóli mentesítés nélkül, többletfeladatként látja el, a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díjra jogosult.

[18] Elsőként az ítéltáblának azt kellett vizsgálnia, hogy a mintaper keretében hozott ítéletének mennyiben van kötőereje a fellebbezési eljárásban. A Kp. a mintaperben hozott ítélet kötőerejéről kifejezetten nem rendelkezik. A Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezés szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el. A Kúria a mintaperben hozott – felülvizsgálattal nem támadott – határozattól való eltérésről szóló 7/2024. JEH (Jpe.IV.60.056/2023/11. számú) határozatában rámutatott, hogy „a jogorvoslat lehetősége a Kp. szerint meghatározott körben megilleti a peres eljárás résztvevőit, a mintaperben hozott ítélet elleni felülvizsgálat elmaradása nem hat ki a mintaperben hozott ítélet alapján hozott további döntésekre. Az ítélt dolog (res judicata) elve nem érvényesülhet egy másik, akár más személyek között folyamatban lévő ügyben. A mintaperrel elérni kívánt hatékonysági, pergazdaságossági szempontok és a perkoncentráció elve az alkotmányos alapjogot nem írja felül, erre figyelemmel a jogorvoslat nem üresedhet ki”. Az ítéltábla szerint azonban a fellebbező fél jogorvoslati joga nem parttalan, fellebbezésében külön ki kell térnie arra, hogy a mintaperben hozott jogerős ítélettől való eltérést mi indokolja, az miben nyilvánul meg, különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az első- és másodfokú ítéleteket a rendelkezésére bocsátotta.

[19] Az ítéltábla a fent írtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a megbízási díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve irányadónak tartotta. Ennek oka, hogy a fellebbező alperes a perbeli első- és másodfokú eljárásban sem vitatta jelen ügy mintaperhez való ténybeli és jogi azonosságát, nem tett előadást arra vonatkozóan, hogy a mintapertől eltérés mutatkozik, melyre figyelemmel a ténybeli és jogi azonosság fennállónak minősül. Az alperes fellebbezésében – a jogalap körében – nem kifogásolt olyan tényállási kérdést sem, melyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól eltérően, tévesen értékelt, avagy a mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe; e körben tanúsított jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következményeként az ítéltábla a megbízási díj jogalapját érintő mintaperben rögzített és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletben is levezetett jogértelmezést – az abban foglaltak megismétlése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekintette. Ebből eredően a másodfokú bíróság – a konkrét tények szintjén – nem látott lehetőséget arra, hogy az alperes megbízási díj jogalapját érintő vitatását ebben a körben értékelhesse, az állított jogszabálysértést érdemben vizsgálhassa.

[20] A megbízási díj összecszerúsége körében az alperes az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadta. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerúségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerúségi eredményre vezettek volna. Az alperes a fellebbezésben megsértett jogszabályhelyként csupán a Hszt. 71. § (5) bekezdését, a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdését és a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdését jelölte meg, melyek nem tekinthetők a mérlegelés jogszerűségével ekvivalens eljárásjogi rendelkezéseknek, amely mentén az elsőfokú bíróság összecszerúség körében hozott döntése érdemben felülbíráható

lenne. A másodfokú bíróság ezért csak annak megállapítására szorítkozhatott, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj összegszerűsége körében is megalapozott döntést hozott.

[21] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja figyelemmel a felszámítással egyezően állapította meg figyelemmel arra is, hogy annak mérséklését az alperes nem kérte.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 78.847 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 25.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró